

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch al ware het ook dat wij, of een Engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt!”.

GAL. 1:8.

No. 19. 1 OCT.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	3e Jaargang 1898.
--------------------------	---	------------------------------------

De Laatste Oorlog en de Toekomende Strijd.

Door Ouderling JOHN NICHOLSON.

Het is den schrijver duidelijk dat de oorlog tusschen de Vereenigde Staten en Spanje, van het standpunt van openbaring en rede beschouwd, slechts eene uit eene reeks van gelijksoortige gebeurtenissen is, die zullen opleiden tot de vreeselijkste uitbarsting in de geschiedenis.

Zonder verdere inleiding, halen wij hier een gedeelte aan van eene „Openbaring aangaande Oorlog” gegeven door den Profet Joseph Smith, 25 December 1832:

„Waerlijk, dus zegt de Heer, aangaande de oorlogen die weldra zullen plaats hebben, beginnende met den opstand in Zuid-Carolina, die eventueel in den dood en ellende van vele zielen zal eindigen. De dagen zullen komen, wanneer oorlog op alle natiën zal uitgetogen worden, beginnende op die plaats.

„Want, ziet, de Zuidelijke Staten zullen verdeeld worden tegen de Noordelijke Staten, en de Zuidelijke Staten zullen andere natiën oproepen, zelfs de natie van Groot-Brittanje, zooals zij genoemd wordt, en zij zullen ook andere natiën oproepen; en zoo zal oorlog op alle natiën uitgetogen worden.”

Het vervulde gedeelte van deze voorspelling is 1^o. De aanvang van eene reeks oorlogen, beginnende met den „Opstand van Zuid-Carolina”, die het Zuiden en het Noorden in botsing zoude brengen. 2^o. Het Zuiden zoude bij Groot-Brittanje om hulp aanvragen tegen het Noorden. 3^o. De tegenwoordige oorlog is klaarblijkelijk een van de reeks, waarvan in de openbaring gesproken wordt.

De feiten in de vervulling zijn, dat eene confentie van den Staat van Zuid-Carolina, den 20sten December 1860, om 1.15 uur, te Charleston, S. C. eenstemmig de volgende verklaring uitvaardigde:

„Een besluit om den bond te ontbinden tusschen den Staat van Zuid-Carolina en andere Staten, die met haar verbonden zijn onder het verdrag betiteld „De Grondwet van de Vereenigde Staten van Amerika”.

„Wij, het volk van den Staat van Zuid-Carolina, in confentie vergaderd, verklaren u bevelen dat het hiermede vastgesteld en verordend is,

„Dat het besluit door ons den 23sten Mei 1788 aangenomen, waardoor de Grondwet van de Vereenigde Staten van Amerika erkend werd, en ook alle akten en deelen van akten van de Algemeene Kamers van dezen Staat, amendementen van gezegde Grondwet bekrachtigende, hierdoor herroepen zijn, en de Bond welke nu tusschen Zuid-Carolina en de andere Staten bestaat, onder den naam van de „Vereenigde Staten van Amerika”, is hierdoor ontleed.”

Den 12den April 1861 werd het eerste schot van den Opstand te Fort Sumter, Zuid-Carolina, gevuid.

Gedurende den bloedigen strijd, die volgde, werden de Heeren Mason en Sliddell afgevaardigd en door het Bondgenootschap naar het hof van St. James, Londen, gezonden, om den bijstand van Groot-Brittanje voor het Zuiden aan te vragen. Zij scheepten zich in op de boot Trent, waar zij door geweld van weggenomen werden, als krijgsgevangenen, door officieren van de marine der andere Staten. Zij werden gevangen gehouden totdat de Britsche regering hunne vrijlating verlangde, op grond dat het dek van een Britsch schip juist zoo heilig en onschendbaar is als de grond van dat land. De twee afgevaardigden naar Groot-Brittanje vervulden hunne zending door eene aanvraag om hulp voor de Zuidelijke Staten te doen, doch het verzoek werd geweigerd.

Eene profetische uitspraak kan geen sterkere proef van hare juistheid hebben, dan geleverd wordt door eene vervulling in al hare bijzonderheden.

De opstandsoorlog werd veroorzaakt door eene verdeeldheid op groote schaal over de vraag van de slavernij. Een deel van het land hield er op aan, dat de afschuwelijke instelling zoude gehandhaafd worden, terwijl het andere even sterk ten gunste van hare afschaffing was. Haar bestaan werd bedreigd en de Zuidelijke Staten trachten zich aan het grondwettelijk verdrag te onttrekken, om haar te doen voortbestaan. De vrijheid zegepraalde, en de slavernij, het kwaad van de Amerikaansche Unie, was voor immer uitgeroeid.

Indien deze afschaffing niet tot stand was gebracht, door de werking van goddelijke Voorzienigheid, zou op de Republiek, in de latere ontwikkeling van menschelijke toestanden, door de volkeren gewezen zijn geworden als een geval van de meest klaarblijkelijke politieke en maatschappelijke ongerijmdheid in de geheele geschiedenis. Geen gouvernement heeft met recht aanspraak op den naam van vrijheid, terwijl een deel van het volk aan de laagste dienstbaarheid onderworpen is en als persoonlijk eigendom gehouden wordt, zooals goederen en huisartikelen en gelijk de beesten des velds.

Slavernij kon onder een stelsel vrije inrichtingen niet blijven bestaan. Vergelijkend redeneerende is het slechts eene uitbreiding van het zelfde beginsel, wanneer men zegt, dat de despotische vorm van gouvernement en de vrije vorm, waarvan dat van Amerika het volmaakst is, niet eeuwigdurend kunnen worden op dezelfde planeet.

Het ideaal van volksregering bestaat hier. Eene botsing van grooten omvang, vroeg of laat, tusschen de willekeurig regee

rende en de vrije machten, is onvermijdelijk, en een van beiden moet bezwijken. De een is eene bestendige bedreiging voor den vrede en het bestaan van de andere. De loop van menschelijken vooruitgang is in de richting van het algemeenmaken van den regel. Het vereffenen door de uitoefening van het eeuwig recht, „dat rondgaat en het hare eischt”, is nu in groote werkzaamheid. Eene crisis in menschelijke zaken nadert.

Indien de opstandsoorlog en zijne zegepralende uitkomst niet plaats gevonden hadden, zou dit land (Amerika) niet in dezen oorlog met Spanje hebben kunnen gaan, want, hoe verachtelijk het Spaansch beheer in hare koloniën ook moge geweest zijn, kon zij echter, in dat opzicht, niet lager zinken dan hare koloniale onderdanen in onvoorwaardelijke slavernij te onderwerpen. Maar de bestemming van Amerika — het middelpunt van menschelijke vrijheid — is, een voorbeeld voor alle volkeren te zijn van de weldadige en progressieve uitwerking van vrije instellingen. Zij kan zich nu, gezuiverd zijnde van den vlek der slavernij, het verheven voorrecht toeëigenen, de voornaamste kampioen der verdrukten te zijn.

De oorlog met Spanje heeft hetzelfde doel als de bloedige strijd van 1861. Het is voor de verhooging van het menschdom. Vandaar het ongeëvenaard succes van de wapenen van de Vereenigde Staten dus verre, en de redelijkheid van de gevolgtrekking dat het slechts één twist is van eene heele reeks, die zal uitloopen in het treurig schouwspel van eene heele wereld in oorlog.

Iedere duim grond aan den greep van willekeurige heerschappij ontworpen, is door het gebied van de vrijheid aangeworven, mits het volk gereedelijk tot een standpunt kan opgevoed worden, waar het de voordeelen van volksregeering kan verstaan; daarom zouden de Vereenigde Staten niet snel eene bezitting opgeven, waarop de Amerikaansche vlag gedurende dezen oorlog gewapperd heeft. Het nobel beginsel van de vrijmaking der wereld zoude nooit uit het oog verloren mogen worden in het vereffenen van een internationalen twist. Aan geen zelfzuchtig opkoming, die voorgeeft in de heilige belangen der vrijheid gestreden te hebben, zou mogen toegelaten worden een dictatorschap te aanvaarden. Zulke personen gebruiken den naam der vrijheid om hen in staat te stellen, bij de eerste gelegenheid de macht in handen te krijgen en den voet van den onderdrukker op den nek van het volk te plaatsen. Wanneer een tiran ontroond wordt, is het eene misdaad, toe te laten dat hij door eenen tweeden zoude vervangen worden. De willekeurige heerschappijvoering heeft hetzelfde afschuwelijke voorkomen in een Aguinaldo als in de Spaansche dynastie. Wanneer de oorspronkelijke dwingeland weggedaan is, zou het volk beschermd moeten worden tegen eierzuchtige onderkruipers, en onder een protectoraat opgevoed worden, totdat zijn begrip genoegzaam ontwikkeld is om in staat te zijn, door de stem des volks wijselijk te bepalen, wat zijn eigen regeeringsstelsel zal zijn. Mocht hun besluit zijn om zich bij onze (Amerika's) luister

rijke Unie aan te sluiten, heet hen dan met open armen welkom, zooals in het geval van de Sandwich-Eilanden. Mochten eierzuchtige vijanden der vrijheid met geweld trachten dit te verhinderen, verplettert hen dan zonder aarzeling.

Joseph Smith hield en uitte, in zijne beschrijving van de „machten en staatkunde van het Gouvernement van de Vereenigde Staten“, de verhevenste zienswijzen aangaande de zending van dat land, zooals in het volgende voorbeeld zal gezien worden:

En wanneer een naburig land zoude aanvragen om zich bij de Unie van de vrijheidszonen aan te sluiten, zoude mijne stem zijn. *Kom!*; ja kom Texas; kom Mexico; kom Canada; en komt de gansche wereld — laat ons broeders zijn; laat ons eene groote familie zijn; en laat er algemeene vrede zijn. Vernietigt de wreede gebruiken van gevangenis (uitgezonderd zekere gevallen) kerkers en krijgstraden voor deserteurs; en laat reden en vriendschap over de puinhoopen van onwetendheid en barbaarsheid heerschen; ja, ik zoude, als de algemeene vriend van den mensch, de gevangenis willen openen; de oogen, de ooren en de harten van alle menschen willen openen; om vrijheid, ongeschonden vrijheid te aanschouwen en te genieten.

Het zal nu gepast zijn om naar het onvervulde gedeelte van de eerste aanhaling, welke in dit artikel voorkomt, te verwijzen. Het zegt, namelijk, dat Groot Brittanje een oogenblik in hare geschiedenis zal bereiken, wanneer zij genoodzaakt zal zijn om hulp te roepen, om haar in hare verdediging tegen andere volkeren bij te staan; „en zoo zal oorlog op alle natiën uitgegoten worden.“

Het begin van de oorlogen die zouden uitloopen in een algemeenen krijg was, zooals reeds getoond, „de Opstand van Zuid-Carolina.“ Een oorlog van het zelfde beginsel is de oorlog tusschen de Vereenigde Staten en Spanje. De eerste strijd zuiverde Amerika's eigen maatschappelijke en politieke toestand, en bereidde haar aldus voor, om hetzelfde verhoogend beginsel buiten haar eigen grondgebied in te voeren. Nu treedt zij buiten hare grenzen als eene aanvallende macht op en zij dringt aan op de invoering en aanneming in het buitenland, van instellingen die overeenkomen met de hare, ofschoon steeds op hetzelfde vasteland.

Indien die wijze van optreden hare plicht is en zij, van een menschlievend standpunt beschouwd, recht heeft, zooals beweerd wordt, waar eindigt dan hare verplichting in dit opzicht? Menschlievendheidsbelangen zijn onderling, en kunnen daarom niet tot het kleine eiland Cuba beperkt worden. Dit beginsel kan in de geheele wereld toegepast worden. Zijne verdedigers en aanhangers zijn natuurlijkerwijs aanvallend. Amerika is in dit opzicht buiten hare grenzen gegaan, zij heeft eene schrede in de richting van de vrijmaking der wereld gedaan. De tijd moet komen, wanneer de vlag des vredes over de aarde zal wapperen, zelfs indien de volkeren geslagen moeten worden om dat heerlijk doel te bereiken.

In den aard der zaken moeten de twee tegenovergestelde regeringsvormen in gevoelen en in werkelijkheid zich van elkander verwijderen en dan in botsing samentreffen. Elke afdeeling heeft een overwegend belang, dat van de andere tegenovergesteld — de verbreiding en voortdoring van het soort van gouvernement, dat haar eigen is. Daarom, wanneer openbare bladen spreken van de

vriendelijke houding en gevoelens van Rusland, Oostenrijk of Duitschland tegenover ons volk of tegenover Groot-Brittanje, vergissen zij zich ten zeerste. Er kan geen ware internationale vriendschap bestaan, waar geen gelijkheid van instellingen te vinden is. De eene soort moet wenschen, dat de andere uitgedelgd ware. Dit moet gewis het gevoelen van Amerika zijn, want ieder vaderlandslievend wereldburger moet van de menschlievende begeerte doordrongen zijn, om willekeurige regeeringen ontroond en het menschdom van slaafsche dienstbaarheid bevrijd te zien.

Iedere voet grond door tirannen verloren moet eene bron van spijt en bezorgheid zijn voor ieder willekeurig gouvernement. Het is niet onwaarschijnlijk dat deze waarheid door een voorbeeld zal bevestigd worden, vóór het volle sluiten van den vrede tusschen Amerika en Spanje bereikt is.

Eene scheiding tusschen de vrije natiën en die welke door alleenheerschende overheden geregeerd worden, heeft reeds een begin genomen. Dit werd duidelijk getoond, eenigen tijd vóór, gedurende en immer sedert den laatsten oorlog tusschen Griekenland en Turkije, in de volkomene afzondering van Groot-Brittanje door de andere groote Europeesche machten. Groot-Brittanje verwacht met een gevoelen van volstrekte gewisheid, dat de tijd zal komen dat zij in eenen toestand van bedenkelijke onzekerheid zal geplaatst worden. Dit wil zeggen, dat zij zal moeten kiezen tusschen het tegronde gaan zonder vechten of te trachten haren naam te handhaven door tegen de vereenigde machten van Europa te strijden, indien van hare zijde ook alleenstaande — tenzij Amerika het tot haar voordeel zou achten, zich met haar in hare geschillen te vereenigen. In hare ure des gevaars zal zij zekerlijk in de eene of andere richting om hulp uitzien tegen de overweldigende machten tegen haar in strijd gesteld, en zodoende het onvervulde deel van de aanhaling bewaarheden, die in het begin van dit artikel bijgebracht is.

Maar indien zij zelfs dezen reusachtigen strijd alleen zou moeten aangaan, zou deze machtige moeder van volkeren niet aarzelen in hare keuze tusschen heldhaftig weerstandbieden en lafhartige overgave. Mocht zij ondergaan vanwege eene geweldige overmacht, zoo zou hare nederlaag gekentekend worden door een van de hardnekkigste en voornaamste oorlogen in de geschiedenis. Mocht haar ondergang volbracht worden, zoo zoude het een donkere dag zijn voor het ras, en de Vereenigde Staten voornamelijk zouden hunne eenige internationale vriendin verliezen. Doch het kan gewis niet zijn, dat in de aanstaande uitbarsting onder de machten der aarde, dwingelandij zal zegepralen en de vrijheid onder de voeten getreden worden.

De God der volkeren heeft gezegd, „ziet, Ik de Heer, heb een welbehagen in de vrijheid van alle volkeren,” en vrijheid is noodig tot het verspreiden van het Evangelie Zijns Koninkrijks, hetwelk tot iedere natie, geslacht, taal en volk op aarde moet gebracht worden. Willekeurige regeeringen zijn hinderpalen voor de verbrei-

ding van de goddelijke boodschap. IJzeren heerschers laten niet toe, dat nieuwe godsdiensten in hunne rijken ingevoerd worden, en diegenen onder hen die een weinig meer gematigd zijn, omringen hunne onderdanen met tergende beperkingen die de verspreiding van godsdienstelijke waarheden hinderen. Vóór dat de goddelijke boodschap over de geheele wereld kan gezonden worden, moeten deze hinderpalen weggedaan worden, en de uitbreiding van vrijheid, door het onttronen van dwingelandij, is de redelijke manier om de aarde van zulke hinderpalen te verlossen. Willekeurige regeeringen zijn de vijanden van des menschen ontwikkeling. De volkeren die eeuwen onder dezelve geleefd hebben, zijn betrekkelijk slechts weinig vooruitgegaan, terwijl de beschavende macht der vrijheid haar wonderbaarst voorbeeld vindt in het jongst van al de groote rijken — de Vereenigde Staten.

De strijd voor vrijheid, alreede begonnen, zal een groot doel bewerken, doch zal eindelijk in een oorlog der wanhoop ontaarden, waarvan de uitkomst zal zijn de overleving van de meest bekwame, met de verbanning van de andere. Deze laatste strijd zal vergezeld zijn van verwoestende opschuddingen der elementen. De mensch staat onder God, het Hoofd der schepping. Wanneer hij met zichzelf in strijd is, op groote schaal, heeft er ook eene overeenkomstige beweging in zijne omgeving plaats. Deze toestanden zullen den weg voor het werkelijk dagen van de vrijheid, correct begrip en gerechtigheid bereiden. Er zijn ontzaglijke massa's van het menschdom, die op zedelijk gebied zoo laag gezonken zijn, dat zij in den sterfelijken staat niet door eenige zedelijke of opvoedende kracht kunnen bereikt of verhoogd worden. Uitelging is het eenig middel, waardoor de aarde van de opgehoopte onzedelijkheid der eeuwen kan gereinigd worden. De Goddelijke Voorzienigheid zal het geneesmiddel verschaffen, want de aarde moet zich eens in overeenkomst stellen met de wetten van het heelal, en gezuiverd en met vrede bekroond worden.

Wanneer de profeten over de vreeselijke gebeurtenissen der laatste dagen spraken, moeten zij de toestanden, welke de vervulling van hunne woorden zouden mogelijk maken, van te voren gezien hebben. Dit betreft beiden de oude en de moderne profetische verklaringen. De vervulling van hunne beschrijvingen van de toekomst had in geene eeuw vroeger dan de tegenwoordige kunnen plaats vinden. Terwijl de natiën door tijd en afstand afgezonderd waren, kon er geen algemeene oorlog of onbeperkte opstand onder de menschenmassa's plaats hebben. Nu echter zijn de volkeren slechts éene familie, mag men zeggen. Hunne geschillen zijn de twisten eener wereld. Tijd en afstand zijn zoo goed als vernietigd. Wij leven in eene eeuw, waar niet alleen geruchten van oorlog in „een punt des tijds” over den aardbol kunnen vliegen, maar een reusachtige strijd waarin het geheele menschdom betrokken is, zou met wonderlijke snelheid en veerkracht kunnen in het leven geroepen worden. De heele toestand is een duidelijk bewijs van het feit, dat God in deze en in andere eeuwen tot het mensch-

dom gesproken heeft door middelen die Hij zelf gekozen heeft, volgens de wet van bruikbaarheid. De tegenwoordige ongeëvenaarde toestand had door nietgeïnspireerde mannen niet kunnen verstaan worden, noch in de verwijderde eeuwen der oude zieners, noch in het eerste gedeelte van de tegenwoordige eeuw, toen Joseph Smith er eene klare beschrijving van gegeven heeft.

Een overzicht van de tegenwoordige en aanstaande toestanden, zooals door den schrijver verstaan, is, dat eene reeks van gebeurtenissen van groot gewicht haar begin had in den Opstandsoorlog, en dat de tegenwoordige oorlog, van hetzelfde menschlievend karakter, slechts eene schilderij is van het groote panorama, die met tusschenpoozen door andere moeten gevolgd worden, welke van toenemenden omvang zullen zijn, totdat het toppunt bereikt zal worden, namelijk eene heele wereld in oorlog gewikkeld. In den komende strijd zal de natuurlijke vijandschap van tegenovergestelde regeeringsvormen eene groote plaats innemen. Maar het laatste bedrijf van het grootst en verschrikkelijkst drama van de tegenwoordige geschiedenis zal een oorlog der wanhoop zijn, vergezeld van verwoestende onstuimigheid in de natuur, zoo door den Almachtige beschikt om de aarde te zuiveren, door uitdelging. Deze dingen zijn het onderwerp van de profeten van alle eeuwen geweest. In geene andere eeuw dan deze hadden hunne voorspellingen van de feiten van toekomstige geschiedenis kunnen vervuld worden. De tegenwoordige en toekomstige tijden zijn zwanger met gebeurtenissen van ontzaglijk groot gewicht. Het vooruitzicht is, in sommige opzichten, vreeselijk, doch het wordt verlicht door de belofte, dat er in de verdere toekomst, eene vervulling zal plaats hebben van de grootste en beste verwachtingen des menschen. Na de duisternis van de akelige nacht, zal de dag der gerechtigheid over de wereld komen; het vizioen van den profeet en de droom van den poëet zullen eene werkelijkheid worden, en „ieder man in iedere plaats, zal eenen broeder en eenen vriend vinden.”

Arnhemsche Conferentie.

De Conferentie van de Arnhemsche Afdeeling van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen werd te Arnhem gehouden op Zondag 25 September 1898.

Er waren tegenwoordig: President Alf. L. Farrell van de Nederlandsche en Belgische Zending; de Conferentie-President W. W. Francis en al de reizende Zendingen van de Arnhemsche afdeeling, alsook de Brusselsche Conferentie-President G. J. S. Abels en de Zendingen P. J. Kammeijer, van de Brusselsche Conferentie; R. Jans, van de Rotterdamsche en S. Springer van de Groningsche Afdeeling. De Conferentie werd ten 10 uur geopend in het gewone lokaal, Walstraat 14. Het Avondmaal werd bediend door de Zendingen P. J. Kammeijer en S. Springer, nadat laatstgenoemde

eenige passende woorden over deze heilige instelling gesproken had. De Conferentie-President sprak toen eenige woorden tot inleiding, waarop de volgende Ouderlingen spraken: J. Hogan Jr., J. Weston, B. C. Holbrook en P. J. Kammeijer. Daarna werden de volgende Broeders door President Farrell aan de Heiligen voorgesteld en eenstemmig ondersteund: De algemeene autoriteiten der Kerk en het Presidentschap der Europeesche Zending; Alf. L. Farrell, als President der Nederlandsche en Belgische Zending; W. W. Francis, als Conferentie-President, met F. E. Hansen, als reizend Zendeling in het district Arnhem; B. C. Holbrook en J. Hogan Jr. als zoodanig in het distrikt Zwolle; K. Alkema en J. Weston als zoodanig in het distrikt Apeldoorn. Ook werd het lokale Presidentschap en de ambtenaren van de Arnheemsche Afdeeling voorgesteld en ondersteund.

Een verslag van de grootte der Arnheemsche Afdeeling en van de werkzaamheden der Zendingen gedurende de afgelopen twee maanden, eindigende 31 Augustus 1898, werd toen voorgelezen: Aantal distrikts, 3; aantal Zendingen van Zion, Zeventigers, 6; lokale Priesterschap, Ouderlingen, 3; Priesters, 2; Leeraars, 4; Diakenen, 1; leden, 64; totaal ambtenaren en leden, 74; kinderen onder acht jaren oud, 35; totaal aantal zielen (uitgezonderd de Zendingen), 109; gedoopt, 5; verhuisd, 2; huizen bezocht met tractaten, 1278. boeken verspreid, 46; Evangelie gesprekken, 654; vergaderingen gehouden, 59. Tot slot sprak President Farrell nog eenige woorden van troost.

De avond-vergadering werd ten 7 uur gehouden in de Weertjesstraat, in de zaal *Voor 't Nut van het Algemeen*. De sprekers waren: G. J. S. Abels, K. Alkema en President Alf. L. Farrell. Bijna al de leden, alsook een tamelijk aantal vreemdelingen, woonden deze vergadering bij. De Geest des Heeren werd op deze vergadering tot zulk eene groote mate uitgestort, dat allen verheugd waren en opgebouwd werden. Deze Conferentie eindigde met tevredenheid voor allen, en wij hopen dat het onderwijs daar ontvangen, nog lang in herinnering moge blijven.

De gewone Priester-vergadering werd den volgenden dag gehouden, alwaar ook de noodige leeringen verschaft werden en een ieder zijne begeerte uitdrukte om met vernieuwden moed naar hunne arbeidsvelden terug te keeren en te werken.

F. E. HANSEN, *Secr.*

Het karakter, het tehuis van een jongen man is gewoonlijk weerkaatst in zijn gedrag in gezelschap. Indien zijne opvoeding tehuis eerlijkheid, deugd en reinheid veroorzaakt, zal zijn invloed in de maatschappij goed zijn. Als tegenovergestelde toestanden tehuis bestaan, zal zijn invloed in de maatschappij gevaarlijk en hij een voorwerp van verachting zijn. Er mogen uitzonderingen zijn op dezen algemeenen regel, doch gewoonlijk gelijken de spaanders op het hout waarvan zij gehakt zijn.

PETER FROST BENSON.

De Ster.

Orgaan van de Geifigen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

President Wilford Woodruff.

Nadere Bijzonderheden aangaande zijnen Dood en Begrafenis.

(Het volgende is eene schets van de inlichting, die aangaande den dood en de begrafenis van President W. Woodruff in No. 13 van de *Deseret Weekly* gegeven wordt).

President Wilford Woodruff's dood had plaats den 2en September, 's morgens om 6.40 uur, in de woning van Colonel Isaak Trumbo, te San Francisco, California.

Aangaande zijne laatste oogenblikken zegt de *Deseret News*: „President Woodruff's laatste uren op aarde waren vreedzaam en zonder pijn, en zijn afsterven was zoo ongestoord en stil als een zomernachtsdroom. Hij ging slapende den dood in zonder eenige beweging of strijd.”

Van zijnen toestand vóór den dood zeide President Cannon tot eenen verslaggever van de *News*: „Gedurende zijn verblijf in San Francisco sliep en rustte President Woodruff goed en at met toenemende eeflust. Hij gaf niet het minste teeken van ziekte en was inderdaad ook in het geheel niet ziek. Maandag, 29 Augustus, waren wij uit rijden in het park en hij was buitengewoon spraakzaam en vroolijk, zoodat ik er zelfs speciaal notitie van genomen heb. Dinsdag ging hij niet uit, doch gevoelde zich wel. Woensdag schreef hij brieven en werkte ook zijn dagboek bij, maar hij gevoelde zich niet wel en was een weinig onrustig. Donderdag was zijn toestand nog ongunstiger en begon hij aan zijn einde te denken. 's Middags ongeveer 2 uur werd hij zeer ziek, en toen was het, dat hij zijne laatste verstaanbare woorden uitsprak. Men had hem gezegd dat ik tegenwoordig was, en hij zeide: „Ja, ik zie hem”. Hij zeide ook iets van zijnen zoon Asahel, dien hij wenschte te zien.

„Dr. Winslow Anderson, vroeger te Salt Lake woonachtig. Dr. Buckley en Dr. Mc Mutt, een voornaam geneesheer, waren tegenwoordig, en verklaarden dat zijn toestand zeer bedenkelijk was. Na 6 uur Donderdagavond was hij in eenen staat van slaapziekte tot den tijd van zijnen dood. 's Nachts om 12 uur zag ik hem en hij sliep zoo vreedzaam en stil mogelijk, en zijn aangezicht had eene zeer aangename uitdrukking. Ik heb zijnen pols gevoeld, die voortdurend zwakker en zwakker werd, totdat hij ophield te slaan. Zijn lichaam was warm bijna tot het laatst. Het eind kwam Vrijdagmorgen om 6.40 uur, zonder eenigen strijd.”

Het stoffelijk overblijfsel van den eerwaardigen President is naar Utah vervoerd, en President George Q. Cannon en echtge-

noot, Bisschop Clawson en echtgenoot en Col. Isaak Trumbo vergezelden hetzelfde. Maandagmorgen, den 5en September, te Ogden aangekomen, ontmoetten zij daar verscheidene zonen en dochters en andere familieleden van President Woodruff, alsook President Joseph F. Smith, President Lorenzo Snow, Apostelen Franklin D. Richards, Brigham Young, Heber J. Grant, Anthon H. Lund en George Teasdale; Ouderlingen Joseph E. Taylor en Charles W. Penrose, van het Presidentschap van den Ring, Ouderling George Reynolds, privaat-secretaris van den overleden President, W. C. Spence, vervoeragent van de Kerk en D. S. Spencer, van de Oregon Short Line Spoorwegmaatschappij. Deze waren allen van Salt Lake naar Ogden gereisd per specialen trein, dien de beampten van de Rio Grande Western Spoorwegmaatschappij ter hunner beschikking had gesteld. Voor de terugreis werd de wagon, welke het lijk bevatte, aan dezen trein gehecht. Te Ogden en te Salt Lake City waren groote menigten tot de stations toegestroomd, alsook aan de tusschenstations, en met ontbloote hoofden en met tranen gevulde oogen betuigden zij hunnen eerbied en de liefde, die zij voor den afgestorvene koesterden. Te midden van groote en eerbiedige stilte werd de kist in de lijkkoets overgebracht en dan naar de Woodruff-Villa gevoerd, de woning welke President Woodruff zoo kort geleden verlaten had.

De begrafenis had plaats op Donderdag 8 September. Een lijkdiensd werd om 10 uur gehouden in den grooten Tabernakel. Vanwege de groote menigte volk, die tegenwoordig zouden zijn en den grooten omvang dien de begrafenisplechtigheden en de lijkstoet zouden nemen, werd het noodig geacht verschillende commissiën aan te stellen om de goede orde te verzekeren, en opdat al de noodige beschikkingen en maatregelen zouden genomen worden. De Algemeene Begrafeniscommissie bestond uit de Apostelen Brigham Young, Heber J. Grant en Abraham O. Woodruff (een zoon van President Woodruff) en ook een Secretaris, Thomas Hull. Verder was er eene Commissie voor Versiering, eene Commissie voor Muziek, eene Commissie voor de Zitting in den grooten Tabernakel, terwijl er een Maarschalk of Opziener gekozen was om met 49 assistenten, allen te paard gezeten, den stoet te leiden en te helpen organiseeren, en verder de orde en regel in de straten te besturen.

Reeds vroeg begonnen duizenden menschen plaatsen in te nemen, waar zij hoopten aan de plechtigheden deel te kunnen nemen, of ten minste den stoet te kunnen zien, die het stoffelijk overblijfsel van hunnen geliefden en geëerden President naar zijne laatste rustplaats zoude vervoeren. Toen men, anderhalf uur vóór de vergadering zou beginnen, de deuren van den Tabernakel opende, werd het groote gebouw aenstonds bijna geheel gevuld, uitgenomen de plaatsen welke voor de familie van den overledene en de familiën van de autoriteiten der Kerk voorbehouden waren. Duizenden konden geene plaatsen verkrijgen in den Tabernakel en bleven buiten wachten in den grooten tuin, die den Tabernakel en den

Tempel bevat, of namen plaats in de straten welke deze hoven en gebouwen omringen. Er was eene algemeene geest van stemmigheid en eerbied onder deze groote scharen tegenwoordig, en het was klaarblijkelijk dat zij het verlies van hunnen leider, die hun dierbaar was en hen gedurende zoo vele jaren als een vader voorgegaan was, d'ep gevoelden. Velen stonden met ontbloote hoofden of in gedachten verzonken, en wanneer zij spraken was het op een bedaarden toon. Doch niet vanwege zwaarmoedigheid of treurigheid over het afsterven van hunnen ouden President, maar met de kennis dat hun verlies zijne winst is, dat hij wederom eenen grooten trap hooger geklommen is, en zijne edele zending, waaraan hij in dit aardse leven zoo getrouw gewerkt heeft, in eene nieuwe en hoogere sfeer kan voortzetten.

Het binnenste van den Tabernakel was op eene voor de gelegenheid passende wijze versierd. Volgens het verlangen, door President Woodruff eens neergeschreven, werden geene teekenen of kleuren van rouw gebruikt. De drie kansels, de gewone zitplaatsen van het Eerste Presidentschap en van de andere hooge Autoriteiten der Kerk, alsmede de zitplaatsen van het groote koor, waren met wit doek bekleed, het orgel en de balustraden waren eveneens met witte en roomkleurige stoffen behangen. Boven aan het orgel waren met electrische lichten deze woorden aangebracht: „*Ofschoon dood, spreekt hij nog*”, en daaronder een levensgroot beeld van President Wilford Woodruff. Het geheel was door electrisch licht opgehelder. De plaats waar de doodkist kwam te staan, was midden voor de kansels, op een hellende tafel. Deze was verder bedekt met rozen, leliën, anjeliers, en andere bloemen, welke op kunstige wijze tot ruikers vereenigd, of bewerkt waren om zekere zinnbeelden voor te stellen, en die door familieleden en vrienden en door organisatiën in en buiten de Kerk, als een laatst offer van hunne ghechtheid voor hunnen overleden leider en President, bij zijnen aardse tabernakel gevoegd werden.

In den vroegen morgen waren de familie van den verstorfene en de algemeene autoriteiten der Kerk in de Woodruff-villa vergaderd. Om 9.20 volgden zij het lijk naar den Tabernakel, waar zij om 10.05 aankwamen. Het stoffelijk overblijfsel van den eerwaardigen President werd door zes zijner kleinzonen van de koets in den Tabernakel gedragen. Toen deze binnentraden en door het groote gebouw gingen, stonden de meer dan tienduizend menschen, welke daar vergaderd waren, van hunne zitplaatsen op. De lijkdienst werd om 10.35 geopend door het spelen op het orgel van eene prelude, die voor deze gelegenheid speciaal geschreven was. President George Q. Cannon presideerde. Het eerste lied „Gij weent niet, om alleen te weenen” werd door het Tabernakel met veel gevoel gezongen. Apostel Franklin D. Richards zond toen een innig gebed op tot God. Daarna werd het lied „O mijn Vader, gij die woont” als een solo met begeleiding van het koor gezongen. De eerste spreker was President Joseph F. Smith. Hij sprak voornamelijk van de blijdschap, welke hij in het gezelschap van Pres.

Woodruff had genoten; en van de zending op aarde van den verstorvene en van zijne voorgangers. Hij sprak ook zijn vertrouwen uit in degenen die overbleven en de roeping hadden de Kerk op aarde verder te leiden. President Lorenzo Snow van de Twaalf Apostelen die de volgende spreker was, wijdde uit over de zelfde onderwerpen, en toonde ook aan hoe de organisatie van de Kerk volkomen was, zoodat het werk, wanneer ook haar aardsche leider weggenomen wordt, ongestoord kan voortgaan. Apostel F. D. Richards sprak over het karakter van President Woodruff en het werk door hem gedaan; hij zeide, dat Pres. Woodruff en Heber C. Kimball grooter aantal zielen tot de Kerk gewonnen hadden dan eenig ander zendeling. President George Q. Cannon was de laatste spreker in deze vergadering. Hij sprak over de laatste oogenblikken van Pres. Woodruff. Hij had slechts woorden van prijs voor de karaktertrekken, gewoonten en werkzaamheden van President Woodruff, en deze aan het volk toonende, vermaande hij hetzelfde, die edele eigenschappen na te volgen. Het koor zong toen het lievelingslied van President Woodruff „God werkt op eene geheimzinnige wijze”. Het slotgebed van de vergadering werd uitgesproken door Apostel Brigham Young, waarna de menigte de zaal verliet om op de straten den lijkstoet te zien voorbijtrekken. Het was nu 1.30 uur. Om 1.45 uur begaf de processie zich op weg naar de laatste rustplaats van den geliefden President Wilford Woodruff. Van den Tabernakel tot het kerkhof stonden duizenden te wachten om den stoet te zien voorbijgaan, en toen hij in het zicht kwam, en de menigte met ontbloote hoofden daar stond, werd menig oog bevochtigd en menig laatst vaarwel den heenreizende toegewenscht. De lijkkoets werd gevolgd door eenen wagen bloemen, twaalf rijtuigen voor de familie en zes koetsen voor de Algemeene Autoriteiten van de Kerk. In den stoet waren ook vertegenwoordigd de verschillende organisatiën van de Kerk, de ambtenaars van den Staat en van de stad, drie muziekkorpsen en een mannenkoor, en eindelijk volgde het algemeen publiek. Om 2.45 werd het stoffelijk overblijfsel van President Woodruff aan de aarde toevertrouwd. De familieleden en vrienden van den overledene offerden toen hunne bloemen, waarna een mannenkoor met gevoel en uitnemendheid zong: „*Niet dood, maar hij slaapt*”.

Het toewijdingsgebed werd over het graf uitgesproken door Apostel Francis M. Lyman.

Ongelukken en Ontkomingen van President Wilford Woodruff.

President Woodruff is een bijzonder man geweest, niet alleen wegens het werk dat hij gedaan heeft, maar ook wegens de wederwaardigheden en ongelukken, die hij in zijn merkwaardig leven ontmoet heeft. Toen hij drie jaren oud was, viel hij in eenen grooten ketel kokend water, en het duurde negen maanden eer

hij buiten gevaar beschouwd werd. Toen hij vijf jaren oud was, viel hij van een grooten balk in eene schuur, op zijn gezicht; drie maanden later viel hij van een trap en brak een arm. Spoedig daarna brak hij zijn anderen arm. Op zes-jarigen ouderdom werd hij eens door een woesten os vervolgd, maar hij viel in eenen kuil, die gegraven was om eenen paal er in te plaatsen, en het dier sprong over hem. In hetzelfde jaar brak hij een van zijne beenen op twee plaatsen, in zijns vaders zaagmolen. Toen hij zevenjaren oud was, viel eene lading hooi, waarop hij reed, boven op hem en versmoorde hem bijna. Toen hij acht jaren oud was, werd er een wagen, waarop hij reed, op hem geworpen, doch hij werd niet ernstig gekwetst. Toen hij negen jaren oud was, viel hij uit eenen olmboom, door het breken van een droogen tak, vijftien voet hoog, en men meende dat hij dood was, maar hij herstelde. Toen hij twaalf jaren oud was, verdronk hij in de Farmington-rivier, Conn., doch werd door een jongen man boven gebracht uit dertig voet water. Hij leed grootelijks in zijne herstelling tot het leven. Toen hij dertien jaren oud was, werd hij eens verstijfd van de koude terwijl hij door weilanden liep, werd gevoelloos en ging in den slaap des doods, doch werd gevonden en herstelde. Toen hij veertien jaren oud was, spleet hij met eene bijl de wreef van een zijner voeten open en het duurde negen maanden voor hij genezen was. Met vijftien-jarigen leeftijd werd hij door een dollen hond in zijne linkerhand gebeten. Op zeventien-jarigen leeftijd werd hij op een steilen heuvel te midden van rotsen, van een onstuimig paard gegooid, over den kop van het dier; hij kwam over de rotsen heen op zijne voeten terecht, ongeveer vijf meters verder. Hij brak zijn linkerbeen op twee plaatsen en zijne beide enkels waren uit het verband gerukt. In acht weken kwam hij op krukken buiten. In 1827 toen hij bezig was het ijs uit een scheprad van een watermolen weg te ruimen, werd een volle laag water aangedraaid, zijne voeten gleden uit in het rad, maar hij stortte zich voorover in drie voet water en ontkwam aan den dood door verplettering in het rad. In 1831 werd hij wederom gevat in een rad van twintig voet in diameter, maar sprong door tot den bodem, werd er uitgegoot tegen een ruwen steenen muur en ontkwam met eenige kneuzingen. Gedurende den winter van dat jaar leed hij ernstig aan longkoortsen. In 1833 sloeg hem een paard, op den dag dat hij gedoopt werd, een hoed van zijn hoofd en tien minuten daarna werd hij van eene platte slee, waarop hij reed, afgeworpen, kwam tusschen de paarden neer en werd, met de slee boven op hem, naar den voet van eenen heuvel medege-sleept op een sneeuwpad, maar ontkwam ongedeerd. In 1834 ontkwam hij tweemaal ternauwernood den dood door het lossen van vuurwapenen; een geweerkogel vloog binnen eenige centimeters van zijne borst voorbij, en een zwaar geladen musket ging af, terwijl de tromp naar zijne borst gericht was. In April 1839, te Rochester, Ill, terwijl hij op den vooruitstekenden boom van een wagen reed, werd hij er afgegooid, zoodat zijn hoofd en schouders

op den grond sleepten. Zijne paarden werden bang en sleepten hem ongeveer een halve mijl, tot zij in eene hooge heining liepen. Hij werd gekwetst, maar geene beenderen waren gebroken. Terwijl hij in Juli 1842 naar St. Louis ging, had hij eenen ernstigen aanval van galachtige koorts, en na zijne terugkomst te Nauvoo, in Augustus, was hij veertig dagen lang ziek te bed, en scheen met den dood geslagen te zijn, doch hij herstelde door de werking van de macht Gods. Den 12en September 1843, 's middags ten 5 uur, verliet hij Boston met den Portland Exprestrein; zes mijlen ten zuiden van Kennebunk, toen het donker geworden was, verongelukte de trein, verscheidene wagons werden in stukken verbrijzeld, de machinist werd gedood, sommige van de reizigers hadden armen of beenen gebroken, maar hij ontkwam ongedeerd. Den 5en October 1846, toen hij met de Heiligen in het kamp op den westelijken oever van de Missouri rivier was en boomstammen hakte, werd hij door een vallenden boom getroffen; zijn borstbeen en drie ribben aan de linkerzij waren gebroken, zijn linkerarm, heup en dijbeen waren ernstig gekwetst, en hij was ook inwendig bezeerd; toch reed hij twee en een halve mijl over een ruwen weg en werd dan naar zijnen wagen gedragen, toen President Brigham Young en zijne raadgevers hem de handen oplegden en de pijn bestraffen. Hij had geen geneesheer, maar was in staat, binnen twintig dagen, te loopen en dertig dagen na den tijd dat hij het ongeluk had, was hij weer instaat om te werken. Terwijl hij, den 21sten April 1856 help om eenen os te verwijderen die van vergeving gestorven en gevild was, werd zijn arm ingeënt met het vergift, en zeven dagen daarna begon hij te zwellen, en zijn geheele lichaam scheen doordrongen te zijn van het vergift. President Young zalfde hem en beloofde hem dat hij herstellen en leven zoude om het werk te voleindigen, waartoe hij was aangesteld op de aarde. Hij herstelde daarna, ofschoon dood vleesch van zijnen arm met werktuigen en hellesteen moest verwijderd worden.

Niettegenstaande al zijn lijden, was President Woodruff een gezond, krachtig en ijverig man tot den tijd van zijn overlijden. Toen hij jong was, was hij instaat veertig of vijftig mijlen per dag te loopen, en in een geval liep hij zestig mijlen. Hij nam geregeld zijne officiële plichten waar, bracht bijna iederen dag door op zijn kantoor, vergaderende met zijne medearbeiders in het werk der bediening en met de bestuurders van een aantal inrichtingen waaraan hij deel had en tot kort geleden werkte hij nu en dan op zijne boerderij of in zijnen tuin. Hij was in het volle bezit van zijne vermogens. Hij was van middelmatige grootte, met een wel gebouwde gestalte en had snelle en werkzame gewoonten. Hij is altijd uitdrukkelijk matig geweest, en had grondig geloof in de voorzienigheid van God, en in de beginselen van de Kerk, over welke hij presideerde. Hij bezat het vertrouwen en de achting, niet alleen van de Heiligen der laatste Dagen, maar van alle klassen volk die met hem in geloof verschilden, maar die bekend waren geworden met zijne echte eerlijkheid en oprecht-

heid, eenvoudigheid van manieren, bescheiden leven en getrouwheid aan zijne oprechte overtuigingen. Hij was een van de merkwaardigste personen in het sluifend schouwspel van de meest merkwaardigste eeuw in de geschiedenis der wereld.

Deseret News.

Letterlijk Bedoeld.

In een Duitsch dorp woonden een geestelijke en een bediende, die dikwijls getwist hadden aangaande onbeduidende dingen, die betrekking hadden op kerkzaken. Op zekeren Sabbatmorgen nam de predikant voor zijnen tekst: „Dengenen, die u op de eene wang slaat, biedt ook de andere”; en na eene welsprekende redevoering, ging hij op weg naar huis. De bediende beloerde den geestelijke, en denkende dat de gelegenheid ten laatste gekomen was om zich te wreken voor vroegere beleedigingen, ging hij vóór hem staan, zeggende: „Laat ons eens zien of gij ten uitvoer kunt brengen zoo goed als gij prediken kunt.” Toen gaf hij den geestelijke een hevigen slag op de rechterwang. De geestelijke besloot volgens zijnen tekst te handelen, liever dan den bediende toe te laten hem uit te lachen of te bespotten, en bood hem ook zijne linkervang aan, waarop de bediende, die dacht dat de geestelijke uiterst laf was, een nog heviger slag toediende dan de eerste. „Nu,” zeide de geestelijke, die een man was van tamelijk groote afmetingen, „er is een andere tekst, die leest als volgt: „Met welke maat gij meet, zal u wedergemet worden”, en de handeling bij het gezegde voegende, gaf hij den bediende zulk eene afrossing als hij nooit van te voren in zijn leven gehad had en nooit weer wenschte te ontvangen.

De jonker van de parochie, die juist voorbereed in zijn rijtuig en begeerig was om de oorzaak van de vechtpartij te weten, zond zijnen lakei om zich te overtuigen wat er gaande was. Spoedig terugkeerende, en zijnen hoed afnemende, zeide hij: „O, mijnheer, het is slechts de geestelijke en de bediende, die elkan- der de schriften uitleggen.”

Verval van het Huwelijk.

Berichten van Duitschland stellen de wereld in kennis met den snellen vooruitgang, welke die natie maakt in den wed- loop om de overhand te bekomen in nijverheidszaken. Haar wordt ook vermeerderde werkiijver in de handelswereld toegeschre- ven. Sommige Duitsche couranten hebben het feit aan het licht gebracht, dat deze groote gevolgen in die richting ten grooten koste voor de natie zelf verkregen worden. Loonen zijn zooveel vermin- derd, dat de jonge mannen gezonken zijn tot den toestand van coelies (Hindoesehe naam van een goedkoop dagarbeider) tot de fabrikanten en niet vroeg kunnen huwen. Als een gevolg wachten

de meisjes tevergeefs voor den man die hun een huis zal bouwen, en zij zijn gedwongen in wedijver te treden met mannen die worstelen moeten voor een bestaan. Terwijl vrouwen goedkooper kunnen leven dan mannen, is het zelfs voor hen onmogelijk, zoo wordt er gezegd, om te bestaan van het weinige dat zij in de verschillende inrichtingen, fabrieken en als winkeljuffrouw ontvangen. Huwelijken verminderen, omrede mannen bij voorkeur vrijgezellen blijven. Vrouwen zijn daarom genoodzaakt een strijd voor het bestaan in te treden.

Eene Duitsche courant vestigt de aandacht op het feit, dat Romeinsche geschiedschrijvers vertellen, dat de Duitsche vrouwen zich liever worgden, dan in de handen van het brutale Romeinsche krijgsvolk te vallen. Zij waardeerden hunne kuischheid zoo zeer, dat zij niet bewogen konden worden, zich aan zulk een noodlot over te geven, als zij zouden ontmoeten in de handen van hunne overwinnaars. En gedurende den Dertigjarigen Oorlog was de zedelijkheid van de Duitsche vrouwen niet ernstig verminderd. Maar thans toonen statistieken aan, dat er vijftig duizend onzedelijke vrouwen de straten van Berlijn betreden.

Dit is een ontzettende vertooning en kan toegeschreven worden aan het voornemen van de natie om met andere volkeren te wedijveren en die te overtreffen in fabrikaten. Een ijselijke straf om voor zulk eene zegegraal te betalen! *Juvenile Instructor.*

Gemengd Nieuws.

Ouderling F. F. Hintze is nu op zijne tweede zending in Palestina. Schrijvende van Jeruzalem, zegt hij, dat deze stad veel verandering ondergaan heeft, sedert hij daar de eerste maal op zending was. Buiten de muren van de oude stad is in den laatsten tijd zoo veel aangebouwd, dat hij de stad bijna niet meer kon herkennen. Vele Joden zijn in de laatste jaren gekomen en hebben zich in dat nieuwe gedeelte buiten de oude stad Jeruzalem gevestigd, en het volk gaat voort met zich te vergaderen.

Een nieuwe Ring van Zion is georganiseerd geworden onder den naam van *Woodruff Ring*, met Ouderling John M. Baxter als President, en Ouderlingen Byron H. Session en Kingston als Raadgevers.

I N H O U D :

De Laatste Oorlog en de Toekomstige Strijd Blz. 289	Letterlijk Bedoeld Blz. 303
Arnhemsche Conferentie " 295	Verval van het Huwelijk " 308
President Wilford Woodruff " 297	Gemengd Nieuws " 304
Ongelukken en Ontkomingen van President Wilford Woodruff " 300	

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.